

Landstingets Mening forrige Aar, at Forøgelse eller Nedsættelse af Antallet skulde ske paa de aarlige Finanslove.

Naturligvis havde jeg ogsaa ventet, at det vilde blive fremdraget under Forhandlingerne her, at det foreliggende Forslag fraviger fra det tidligere paa det Punkt, at der ikke foreslaas, at Staten skal yde Bidrag til Kommunerne for det kommunale Politis Vedkommende. Det er ganske naturligt, at dette Spørgsmaal er blevet rejst her i Tinget. Men jeg tror i Virkeligheden at være i Overensstemmelse med det høje Ting, naar jeg har udeladt denne Bestemmelse i fuld Erkendelse af, at det ikke er et Øjeblik, hvor man skal give sig til at fordele om paa de Byrder, der nu en Gang hvile paa det offentlige. Her er ikke Tale om nogen egentlig Forøgelse af Statsbyrden i det hele taget. Politiet udenfor København — det Politi, der omhandles i Kap. I — er praktisk talt saa at sige uforandret. Dette Lovforslag medfører altsaa ikke en Forøgelse af Udgifterne dertil, og man lader Udgifterne blive der, hvor de i Øjeblikket hvile. Spørgsmaalet, om der ikke rettelig bør overgaa noget af de kommunale Udgifter til Staten, vil rejse sig i Tidernes Løb, idet der er andre Udgifter af lignende Art, med Hensyn til hvilke Spørgsmaalet vil komme frem. Naar Straffelovskommissionens Forslag foreligger, vil jeg, gaar jeg ud fra, komme til det Spørgsmaal, om hvorvidt Straffafsoningen, som nu er kommunal, skal gaa over til at paahvile Staten; altsaa ogsaa der vil det Spørgsmaal rejse sig, om en Udgift, som nu afholdes delvis af Kommunerne, skal afholdes af Staten.

Jeg har vistnok ogsaa ved Forelæggelsen betonet, at en væsentlig Opgave for Politiet netop skulde være at holde skarpt Øje med alle Vagabonder for derigennem at forhindre Forbrydelser. Det er ikke nok at opdage Forbrydelser, naar de ere begaaede, jeg indrømmer, at det er endnu væsentligere at søge at forhindre dem. Det skulde blandt andet ske ved at forhindre, at der fandt saa megen Vagabondering Sted.

Det ærede 1ste Medlem for 8de Kreds (Johnsen) udtalte ogsaa en Anerkendelse til mig for den gode Hensigt, som det 3die Afsnit viser, og derfor er jeg taknemmelig, idet det synes mig at være min Pligt, naar der foreligger Lovforslag, der medføre Udgifter, saa ogsaa at se, hvor der kan komme Indtægter. Det forekommer mig at være enhver Ministers Pligt. Jeg føler det som en Pligt, og derfor er min Opmærksomhed, naar det er muligt for mig, henledt der-

paa. Saavel ved det Forslag, jeg her har forelagt, som ved det, jeg for nylig forelagde i Folketinget, har jeg iagttaget dette, og jeg vil vedblive dermed. Om Vejen er den rette, vil man altid kunne diskutere. Et ved jeg, at, hvilke Veje jeg finder, og hvilke Veje mine Kolleger finde, og hvilke Veje enhver senere Minister vil finde til at kræve Penge ind i Statskassen, vil der aldrig nogen Sinde være absolut Enighed derom, Protester og Indsigelser fra dem, der ere mest interesserede i den paagældende Skats Udvidelse, vil der sikkert altid komme. Men jeg kunde jo ikke tænke mig, at der vilde komme nogen virkelig væsentlig Indsigelse mod den Skat, om jeg saa maa sige, som jeg har foreslaaet i § 10, thi dertil forekommer den mig rigtignok at være altfor ubetydelig for dem, som skulde udrede dem, til at der skulde være nogen Grund til at gøre noget som helst ud deraf. En Afgift af 10 Kr. for 1 Mill. Kr.s Forsikringssum er jo saa ubetydelig, at det forbavser mig, at der skal være nogen særlig Diskussion derom. Det er egentlig Konsekvenserne, man er bange for. Man siger: gaa vi nu med til dette, hvad fører det saa til? Men dertil vil jeg bemærke, at Konsekvenserne er den lovgivende Forsamling altid Herre over. Der er ikke nogen som helst Forpligtelse for en lovgivende Forsamling til at tage Konsekvenserne. Den lovgivende Forsamling har Lov til paa et hvilket som helst Tidspunkt at bryde af og sige: Det ville vi, og det ville vi ikke. Konsekvenserne forpligte aldrig, og jeg begriber overhovedet ikke, at man vil tale om at drage Konsekvenserne i det uendelige. Der kommer man jo kun ind paa det teoretiske, og derfor tror jeg i Virkeligheden ogsaa, at det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Lange) sagde Sandheden til Imødegaaelse af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), idet han sagde, at det sidstnævnte Medlems Betragtninger *teoretisk* set vare berettigede. Ja, men rent praktisk og rent naturligt og ligefrem set tror jeg, de ere ganske uberettigede, fordi der i Virkeligheden er Tale om en ren Bagatel, og jeg finder det naturligt, at man gør det, man her gør. Den Henvendelse, der skete til Justitsministeriet, og som foretoges, saa vidt jeg erindrer, fra 60 forskellige Brandforsikringsselskaber, gik, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil tillade mig at citere, ud paa, at man under: „I. Angaaende Brande, foraarsagede ved Forsæt og de „uoplyste“ Ildebrande“ henstillede til Justitsministeriet følgende: „enten Oprettelsen af en staaende, af det nød-